

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БАЊА ЛУКА, ЈАНУАР 2003. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIV, БРОЈ 1756

ОТПАДНИЦИ НИСУ УСПЕЛИ

Српска радикална странка Републике Српске је као и Република Српска жртва велике антисрпске акције којој је циљ разбијање српских националних снага

Протекле три године Српска радикална странка није била у прилици да делује у институцијама Републике Српске. Ниједан српски радикал није обављао било какву власт у било ком омеру ни у републичкој ни у општинским властима.

Одлучност да се не упадне у замку срамотне нагодбе по којој функционери једном руком краду, а другом потписују све што им се подметне, Српску радикалну странку у очима страних властодржаца приказала је као неподобну за сарадњу.

Неподобност је изазвала ерупцију антидемократских одлука. Тако су српским радикалима ускраћена основна људска, грађанска и политичка права. Нико од истакнутих српских радикала није могао учествовати на изборима нити обављати било какву јавну дужност.

Друге политичке странке су пристале на понижења и издају како би сачувале своје привилегије и заштитиле личну корист.

Разбијање националних снага у Републици Српској одвијало се у више фаза.

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Легитимно руководство Српске радикалне странке Републике Српске:
Мирко Благојевић, Радислав Кањерић и Огњен Тадић

После слоге слога

Након догађаја из 1997. године, поспрдно названих „демократска револуција”, тадашња влада коалиције прозване Слога чврсто је спроводила политику високог представништва у Босни и Херцеговини. Утирала је пут за долазеће догађаје.

Једини, али неважни недостатак те владе у очима странаца био је то што она није уживала ширу подршку народа тако да није била у стању да у име и на штету Републике Српске озбиљније поремети дејтонске односе.

Истовремено, насупрот тој влади налазили су се Српска радикална странка и велики апарат Српске демократске странке спремни да уз патриотско лидерство ефикасно организују народни отпор.

Због тога је друга фаза разбијања националних снага изискивала забрану бескомпромисној Српској радикалној странци да учествује на изборима и пакт високог представника са руководством Српске демократске странке, руководством жељним власти и изгубљених привилегија.

Аутор овог тајног пакта био је бивши високи представник Волфганг Петрич. Постигнут је са руководством Српске демократске странке одмах након општинских избора у Сарајеву, у децембру 2000. године. Договорено је да ће Петрич одустати од пројекта Алијансе за промене у Републици Српској, који би иначе одржао Додикову владу, и да ће допустити Иванићевој Партији демократског прогреса и Калинићевој Српској демократској

странци да направе нову владу. Заузврат, преузели су обавезу да ће обезбедити потпуну лојалност Републике Српске високом представнику, без обзира на његово понашање и да ће беспоговорно спроводити све његове идеје и одлуке.

Резултат пакта Петрич – Калинић – Иванић су уставне промене. Због њих је Република Српска изгубила свој дејтонски идентитет, те бројне надлежности у области царина, одбране, граничне полиције, правосуђа и слично. Као обележја тог периода у Народну скупштину су симболично унесени наметнути грб и застава Босне и Херцеговине, а немушпа БХ химна се изводи пре химне Републике Српске.

Трећа фаза разбијања националних снага наступила је после најновијих, октобарских избора.

Српска демократска акција

Канцеларија високог представника Педија Ешдауна, уз миг администрације америчке амбасаде заокупљене ирачком кризом, одлучила је да устоличи нову власт у Босни и Херцеговини. Окосницу власти чини предатни тријумвират Странке демократске акције, Српске демократске странке и Хрватске демократске заједнице. За сваки случај, њихово понашање контролише новокомпоноване политичке творевине: Странка за Босну и Херцеговину и Партија демократског прогреса које предводе Харис Силајдић и Младен Иванић, за такву прилику специјално обучавани и инструисани.

Задатак нове власти је да изврши тиху, али формалну и потпуну ревизију Дејтонског мировног споразума, представљену у шест тачака високог представника објављених одмах по окончању избора.

Република Српска коначно губи финансијске прерогативе власти због формирања заједничког министарства финансија, заједничке царинске службе и увођења пореза на додатну вредност (ПДВ-а) по моделу канцеларије високог представника. Формирају се заједничка војска и полиција Босне и Херцеговине те уводи низ промена, од школства и здравства до државне управе. Све значајније функције пренете су на ниво заједничких органа, а само симболичан део извршних надлежности остаје епитетима.

Срамота коју су уз то претрпеле странке које су стале уз владу по мери и уз учешће Странке демократске акције, злочиначке организације одговорне за убијање и протеривање више од пола милиона Срба и десетине хиљада других немуслимана са подручја које је контролисала тзв. Армија Босне и Херцеговине, потпомогнута крволочним муџахединима и страним плаћеницима, је колатерална штета.

Сама чињеница да су је претрпили људи који су сложено подигли руке при гласању за уставне промене говори о томе да их та срамота пуно и не погађа.

Изузев у једном случају.

Улога

Српске радикалне странке

Руководство Српске радикалне странке Републике Српске је на време препознало такву политику. Због тога је по сваку цену било одлучно да изађе на изборе и да јој се супротстави.

Нажалост, такву опасност од српских радикала препознало је и одметнуто руководство Српске демократске странке, које је и иначе, због радикалских позива на бојкот избора током 2000. године, имало намеру да се обрачуна са српским радикалима.

СДС машинерија предано се посветила операцији разбијања српских радикала.

Савезнике у том послу пронашли су у Пантелији Дамјановићу, Јови Гелићу и Чеди Маркелићу. То су бивши чланови странке за које се знало да су заокупирани својим пословним интересима, али све док свој интерес нису истицали испред политике странке нису били проблематични. Од Калинића су добили јасан задатак да користећи своје познавање чланства и инфраструктуре, те преко материјалног утицаја на део ранијег руководства странке, Српску радикалну странку или ујарме у СДС-ова кола или да је разбију. Заузврат, биће им решени проблеми у вези са приватизацијом неколико пословних простора у Бањалуци.

Прве ударе на странку извршили су још током предизборне кампање. Смислили су лаж да је руководство странке направило договор о сарадњи са Савезом независних социјалдемократа. Наравно, то ничим нису доказали, нити су се трудили да докажу. На терену су сазивали послушнике и наређивали им да саботирају активности странке. Тако је на трибини у Србињу, где су срп-

ски радикали победили неколико пута, било само 25 (двадесетпет) људи, словом и бројем. Касније је откривено да руководство општинског одбора на челу са Љубом Вељовићем није ни обавестило јавност о овој трибини. Слично је било и у Котор Вароши, Челинцу и у неколико других општина. У јавности су радили против кандидата странке Радислава Кањерића и Огњена Тадића. Њима лично су нудили награду уколико повуку своје кандидатуре и на тај начин престану да буду претња кандидатима СДС-а. Дешавале су се и трагикомичне ситуације, тако је Пантелија Дамјановић долазио на јавне трибине, које су организоване у Крајини, обучен у феминизирани кожни комплет, што је свим присутним деловало као демонстрација хомосексуализма и тако омаловажавао читав скуп. Дамјановић је био незадовољан и својом ниском позицијом на листи посланичких кандидата, што је био резултат унутарстраначког неповерења у његове намере. И поред таквих настојања да се нанесе штета изборним резултатима, руководство Српске радикалне странке, на челу са Радиславом Кањерићем, успело је да у свега два месеца рада, после вишегодишњег изостанка са политичке сцене, да поврати солидан део старих позиција. Четири посланика, самосталан клуб, у Народној скупштини, и представник у Представничком дому Босне и Херцеговине, добар су резултат, нарочито када се узму у обзир све околности нашег деловања. Председнички кандидати су учинили колико су могли и колико им је време допуштало. Остали су запажени и утврдили темељ за будуће деловање. Тај резултат је био велико и позитивно изненађење за јавност, али и разочарење за СДС и његове притајене савезнике у редовима српских радикала.

Неприхватљиве коалиције

После избора указале су се две могућности. Сарадња са коалицијом СДС-а и Странке демократске акције, за српске радикале никада, ни под каквим притисцима, ни у сну није могућа. Тако би потпуно изневерили гласаче и што је још горе, остали би без могућности да се у будућности изборе против такве болесне политике, тако што би гласали за српске радикале. Разговори у којима смо изнели своје ставове по овом питању вођени су са председником Републике и замеником председника СДС-а Драганом Чавићем.

Друга могућност, сарадња са већим бројем странака предвођених Савезом независних социјалдемократа такође није била прихватљива. На тај начин би Српска радикална странка изгубила идентитет и аутентичност. Разговори на ову тему вођени су са координатором те коалиције и председником Савеза независних социјалдемократа Милорадом Додиком.

Оба разговора вођена су јавно и уз присуство ширих страначких делегација. Обе понуде су одбијене.

Руководство странке једногласно је одлучило да странка треба да остане у опозицији. Чинило се да је странка јединствена и монолитна. За такву одлуку гласали су и сви посланици странке.

Тада је ступио на сцену план „Б”. Дамјановић је од руководства СДС-а добио одобрење да обећавајући

Оснивач и издавач: др Војислав Шешел Издање приредио: Огњен Михајловић • Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић • Техничко уређење и компјутерски прелом: Саша Радовановић • Лектор: Зорица Илић
Штампа: "Етикета", 20 октобра, Болеч

функције и запослења страначким функционерима купује њихову подршку и лојалност. Машинерија СДС-а се истовремено посветила врбовању посланика странке.

Лажна скупштина

Врхунац издаје десио се када су тројица посланика Миланко Михаљица, Раденко Ристић и Славко Бољановић, заједно са Странком демократске акције и Српском демократском странком ступили у коалицију названу Српска демократска акција и гласали за ново руководство Народне скупштине које до сада чини Драган Калинић као председник и сребреничанин Шефкет Хафизовић из СДА, у својству потпредседника. Због тога је странка против њих поднела кривичну пријаву јер је доказано да су за ову издају од СДС-а (преко Дамјановића) добили по 15.000 КМ награде.

Да би прикрио бруку и предухитрио очекивану негативну реакцију руководства и чланства странке, Дамјановић је иако искључен из странке, лажним обећањима и клеветама о руководиоцима странке намамио под своје окриље неколико страначких активиста. Одазвали су се његовом и Михаљицином позиву за присуство лажној скупштини. Нико од тих људи није имао статус пуноправног делегата или било какав другачијег представника. Лажну скупштину није сазвао председник странке, нити је њене учеснике верификовао Извршни одбор. Дакле, ниједан од Статутом утврђених услова за њено одржавање није поштован. Лажи које су исплетене о томе како је руководство странке наводно позвано на лажну скупштину, огавне су и јасно говоре да се дотични појединци нису усудили да пред очима страначке јавности било шта расправе са легалним руководством странке, предвођеним председником Кањерићем. Уз издају иде по правилу и мржња, њен врхунац испливао је када су отпадници предвођени Дамјановићем, после одржавања лажне скупштине, провалили у просторије странке у Бањалуци и насилно однели сав страначки инвентар. Свеу је присуствовала и полиција којој је наређено да ћути и да се не меша. Против извршилаца је поднесена кривична пријава због разбојништва.

Нажалост, иако су сви правни аргументи на страни легалног руководства странке са председником Кањерићем на челу, основни суд у Бањалуци је по аутоматизму прихватио поднесак издајника. Судија Мирјана Раосављевић је потписала то противзаконито решење. Можда јој није ни за замислити, ако се зна да је пре само неколико ме-

сеци судија истог суда Жељко Лалић натеран на самоубиство зато што је пружао отпор незаконитостима у приватизацији робне куће Триглав у Бањалуци.

Председник Кањерић је у законском року уложио жалбу, па је Раосављевићкино решење ван снаге. Коначну одлуку донеће Окружни суд.

У међувремену је отпадничка група дала јавну подршку влади коалиције СДА и СДС-а, надајући се да ће добити нешто мрвица са „ифтарског“ стола.

Легално руководство странке на челу са Кањерићем је одбацило такву владу, а из странке су искључени посланици Михаљица, Ристић и Бољановић.

Победа припада праведнима

Иако забрањивана, избациван са политичке сцене, излагана прогону свих врста, од политичког до физичког, прогону на који никада нису реаговали ни домаћи политички фактори ни велики поборници демократије из иностранства, Српска радикална странка је успела да се одржи и то без уступака којима би се нарушила постојаност њене политике и програмских одредења.

Њена непоколебљивост и одлучност да без обзира на цену издржи и савлада све препреке које пред њу поставе непријатељи Републике Српске, повод је за најновији сулуди прогон на чијем челу се налазе лажни патриоти из руководства Српске демократске странке. Иза сцене конце вуче део

службеника међународних организација који отворено заговарају промену Дејтонског мировног споразума на штету Републике Српске.

Они у Српској радикалној странци Републике Српске виде непрелазан бедем за своје намере. Са потпуним правом. Њихов је проблем што им замисли неће успети, јер Српска радикална странка је народ, а народ је неумољив.

Понегде у Републици Српској дешава се да поједини општински одбори Српске радикалне странке смене и избаце из чланства још понеког издајника који није успео да израсте у пучисту. Ти јадници обично се поведу за лажним обећањима, пре свега за функцијама, сматрајући да странка треба да служи њима, а не они странци. Таква врста људи никоме неће недостајати. Данас се добар део ових отпадника већ показао, али доцкан им је синило пред очима.

У Српској радикалној странци увек ће своје место наћи сви они који воле Републику Српску и који схватају неопходност политичких промена. И источно и западно од Дрине. Због њих је странка и основана. И због њих постоји.

